

2006.
június

Június 4.-én

Pünkösöd vasárnap
délelőtt 10 órakor
az ünnepi szentmisén
szolgáltatja ki
dr. Paskai László
bíboros atya
a bérálás szentségét!

Június 13.-án

Kedden hozzánk
költözik
a Fatimai Szűzanya
vándorszobra.
Este 5 órakor
rózsafüzér
majd 6 órakor
szentmise lesz!

A nyár

Gazdag a földnek határa;
Völgy, halom borul virágba;
Könnyű, játszi fuvalom
Repked a zöld lombokon.
A nyári nap melegével
A virágból magvat érlel.

Tompa Mihály

ÜZENET

Az Oltáriszentség

Ha az Egyház „Isten népe, mely Krisztus testéből él és így egyre jobban Krisztus teste lesz” (J. Ratzinger), akkor az Eucharisztia ünneplése az Egyház és keresztény voltunk számára központi fontosságú. Ez napjainkban azáltal lesz időszerűvé, hogy a II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint: „az Eucharisztia minden evangelizáció forrása és csúcsa” (PO 5) és a reformáció sok egyháza sajnálja „Eucharisztia-szegénységét” (H. Ott) és szeretné fölleveníteni az utolsó vacsora istentiszteletét. Európa egyházaiban és részben a többi kontinensen is a hit gyakorlati megnyilatkozása sajátosan ellenkezik ezzel a felismeréssel. Gyakran úgy érzik, hogy az eucharisztikus istentisztelet nem fontos, és ezért csökken a vasárnapi templomlátogatók száma.

1. Jézus az eucharisztikus beszédben mondja ki, hogy keresztény élet az Eucharisztia vétele nélkül nem lehetséges. Amint a hit és a kereszttség (Jn 6; 3,5.18), éppúgy az Eucharisztia is elengedhetetlen az üdvösséghez. „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a véré, nem lesz bennetek élet” (Jn 6,53). De nemcsak az egyén, hanem a közösség szempontjából is elengedhetetlenül szükséges az Eucharisztia. Pál apostol helyteleníti a korintusi egyházközösség Eucharisztia-gyakorlatát, mégsem tanácsolja, hogy az egység visszaállításáig szüntessék meg, hanem inkább azt ajánlja, hogy újítsák meg. Az Eucharisztia erejéből kell visszaszerezniük a szeretetet (1Kor 11,17-34). A szőlőtőről és vesszőről szóló példabeszédben is az Úrral való eucharisztikus kapcsolatunkat láthatjuk. A szőlővessző csak akkor hozhat termést, ha „a szőlőtőn marad” (Jn 15,1-17).

2. Az Eucharisztia a hagyományban. Az Egyház eucharisztikus ünneplésének és tanításának klasszikus ideje a III-IV. század, főleg Keleten. Azt a mélységet, amit a görög egyházatyák az Eucharisztiairól szólva elértek, azóta sem lehetett felülmúlni. Kiindulópontjuk az a tapasztalat volt, hogy a megdicsőült Úr jelen van és Lelke működik az Egyházban, főleg amikor az összejön az Eucharisztia ünneplésére. A püspök vagy pap -- aki küldetésének erejével a vendéglátó Krisztust jeleníti meg -- vezetésével tapasztalja meg az egyházközösség a találkozást a föltámadt Üdvözítővel. Mivel Ő egész földi létét magához ragadta, az Eucharisztiaiban egész életét: megtestesülését és kereszt-áldozatát hordozza és megjeleníti. Áldozata önmaga odaadása az Atyának a világért. Ez a felajánlás a szentmisében itt és most jelenné válik; testszerű, anyagi realitássá sűrűsödik össze (mert „a test az üdvösség tengelye” -- mondja Tertullian), olyannyira, hogy az eucharisztikus ajándékokban, a kenyér és a bor színében a vendéglátó Krisztus önmagát adja a hívőknek. A hívőknek ezért eleven kapcsolatban kell lenniük az Egyházzal, esetenként a megelőző gyónás által felkészülve, hogy ne csak szájukkal vegyék magukhoz ezeket az ajándékokat, hanem szívükbe fogadják azokat és erejükből éljenek.

A későbbi hagyomány, mindenekelőtt a korai középkortól kezdve beszűkítette ezt a szemléletet és Krisztus jelenlétét gyakran csupán a kenyér és a bor színe alatti jelenlétre korlátozta. Ez lett az oka a teológiai harcoknak, s a XVI. század folyamán a katolikus egyház és Luther között a mise áldozati jellegéről kirobbant vitának. A XX. század eucharisztikus mozgalmái ismét a szélesebbkörű látásmódhoz vezettek.

3. A jelen feladatai. Ma az Eucharisztia megelevenítése legnagyobb akadályának az élet technikus szemlélete és a fogyasztói gondolkodás látszik. Teljesen félreértve az Eucharisztia lényegét, úgy látják, hogy a szentmisében nem csinálnak semmit és nem fogyasztanak semmit. A szentmise megértéséhez azt kell belátni, hogy az ember az ajándékozott és elfogadott értelmes valóság dialógusra rendelt térben él. Ehhez kell a hit a föltámadt Krisztusban, hogy Lelkének erejével hatalma van belépni e térbe és a megkeresztelt embereknek adni önmagát. Nekik viszont ebből az ajándékból kell önátadásban élniük, hogy ezáltal értelmet kapjon a világ. *Alexander Gerken*

Lábnymok

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam,

s az életem nyomai rajzolódtak
ki mögöttünk: két pár lábnyom

a parti homokon, ahogy Ő min-
dig ott járt énevelem.

De ahogy az út végén visszanez-
tem, itt-amott csak egy pár láb
nyoma látszott, éppen ahol az
életem próbás, nehéz volt, sor-
som mostoha.

Riadt kérdéssel fordultam az
Úrhoz: "Amikor életem kezembe
tettem, s követődnek szegődtem
Mesterem, azt ígérted, soha nem
hagysz el engem, minden nap
ott leszel velem. S most vissza-
nézve, a legnehezebb úton, leg-
kínosabb napokon át mégsem
látom szent lábad nyomát!

Csak egy pár láb nyoma látszik
ott az ösvényen.

Elhagyta a legnagyobb inség-
ben?"

Az Úr kézenfogott, s szemembe
nézett:

"Gyermekem, sose hagytalak el
téged!

Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyo-
mát,

mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!"

Margaret Fishback Powers

elmélkedéséből fordította

Túrmezei Erzsébet

Mária kegyhelyek Mária országában

Zirc – Ciszterci apátsági kegytemplom

Zirc a Bakony hegység közepén, a Veszprémet Győrrel összekötő úton található. 1182-ben itt alapított ciszterci rendi apátságot III. Béla királyunk, és a leghíresebb apátságból Clairvaux-ból hívott ide szerzeteseket. Feladatuk a napjában többszöri zsoltosma (istendicséret) éneklése, könyvek tanulmányozása és másolása, valamint a kétkezi munka végzése a kolostorban és a birtokon. Ez az ősi monostor 1538 körül elnéptelenedett a belső hanyatlás, a trónviszályok és háborúk hatására. 1552-ben a törökök végleg elhagyottá tették. Épületei tönkrementek. 1659-ben az ausztriai lilienfeldi apátság vette oltalmába Zircet, és egy magyar származású szerzetes, Ujfalussy Mártont nevezte ki zirci apáttá, de őt az útonálló hamarosan megölték. 1666-ban, Lilienfeldtől Zircet pénzért megváltotta a szilíciai Heinrichau apátsága – mely ettől az időtől fogva a zirci apáti címet is használta, közel száz éven keresztül. 1700 körül a törökök kiverése után, német telepesek érkeztek Zircre, majd 1715-ben ismét egy csoport. Az apátság rendbehozatalát is megkezdték. Így három német nyelvű szerzetes Pápa városából irányította az újjáépítést, úgy, hogy egy év múlva már Zircre költözhetek. 1750-ben már 12 szerzetes élt itt ezen a szent helyen, és 1752-ben június 4-én a híres Padányi Bíró Márton veszprémi püspök fölszentelhette a gyönyörű új, barokk stílusú apátsági templomot is. 1798-ban 28 szerzetes közül már 11 magyar származású, ezért a király 1814-ben Dréta Antal szerzetest nevezte ki zirci apáttá, s ezzel újra magyarrá vált a hely. 1779-től a ciszterci szerzetesek gimnáziumi tanítást vállaltak. Először Egerben a pásztóiak, majd Székesfehérváron a zirciek. Ettől az időtől tehát a magyar ciszterciák első számú főadata középiskolai a tanítás lett. 1948-ig gyönyörűen ellátták ezt a feladatot, amikor is a szerzetesi és vallásos iskolákat államosította az országvezetés. Sajnos, 1950-ben a pótolhatatlan lelki-szellemi és kulturális feladatokat betöltő szerzetesrendeket is föloszlatta az államhatalom, és házaikból a szerzeteseket száműzte. Ennek ellenére Zirc apátsági épületeivel napjainkban is él és hirdeti a ciszterci múlt nagyszerűségét.

JUNIÁLIS

Június 18-án az úrnapi körmönnet után kezdődik juniálisunk. Az előző évben az építkezés miatt elmaradt találkozót az idén folytatjuk. Kb. 10 órától főzés, játék (felnőtteknek-gyerekeknek), beszélgetés.

Mindenkit szeretettel várunk ezen a napon,
hogy velünk együtt ünnepeljen!

Az ünnepi találkozó az esti szentmisét követő
hangversennyel zárul.

A reményről

Már a nevének a pusztá említése is bátorít, erőt ad, fényt hoz az életünkbe. Hiszen minden belefér: a felállás, a kiegyenesedés, az újrakezdés, a lendületes haladás. Felemel, és távlatokat nyit. Ennek a bizakodóvá tevő érzésnek a csillogását csak kissé tompíthatja a szorongó félelem: egyáltalán nem biztos, hogy amit óhajtunk, valóra is válik.

A Szentírás reményeket ébresztő és reményekre feljogosító szavai megértően állapítják meg, hogy joggal reméli az ember mások megértését, meg azt is, hogy egyre nagyobb megbecsülésben lesz része. Ugyanakkor rendkívül fájdalmas, amikor azt érzi, hogy úgy tépik ki a reményét, ahogy a fát szokták. Megtörténhet, hogy amiben az ember reménykedik, annak nincsen semmilyen alapja: jót remél és a rossz éri utol. De az is előfordulhat, hogy minden reményét felülmúlja az, amit másoktól kap. Ha túlságosan nagy megterhelés éri az embert, megeshet, hogy minden reménye odaveszni látszik. Ennek ellenére a biztató szavak mindig képesek reményt önteni az emberbe. A megcsalt reménységtől beteg lesz a szív. A reményét veszített embert bátorítani kell.

Felhívják a figyelmet arra, hogy az ember a reményét ne a bizonytalan vagyona, vagy aranya vesse. Többen úgy gondolják, hogy a hatalmasoktól mindig oltalom remélhető. Akikben az ember fenntartás nélkül reménykedik, azok néha keserű csalódásokat okoznak. De az is megeshet, hogy amikor az ember ellenségei a győzelmükben reménykednek, ennek épp az ellenkezője történik. Bár sokan csak olyan reményeket keltenek, amik a szél kergette könnyű habhoz hasonlítanak, vagy a fűshöz, amit eloszlat a szél, van Valaki, aki mindennél nagyobb reményre jogosít fel minket!

Jóllehet, néha minden a remény ellen szól, mégis érdemes azt féltve őriznünk; a fában is marad még mindig reménység: hogyha lenyesik is, új ágakat hajthat, zsenge hajtásai el nem maradhatnak.

Tájmél Antal

Névnepköszöntő

Isten éltesen minden kedves olvasót, akik júniusban ünneplik névnapjukat.

Szent Norbert

Magdeburgi Szent Norbert

1080/85-1134

Püspök a Premontrei rend alapítója

Ő a patrónusa: Csehországnak, Prága és Magdeburg városának.

Ő a védőszentje: a premontreieknek.

Az ő segítségét kéri: villámcsapás ellen.

Attribútumai: kehely, monstrancia, templom, lábainál ördög.

Ünnepe: június 6.

Hangverseny
templomunkban
Június 18.-án
este 7 órakor
Koltay Gergely –
Balogh Sándor:
Sacra Corona mises

Szivárvány

Napsugár

Sok esőcseppel

Találkozott kora reggel.

És ennek az öröme

Övet szőttek

Övet szabtak

A bús, szürke ruhás égre.

Lám, hogy feszül most is rajta!

Hét színből van

Szöve-szabva.

Ott ragyog az ég ruháján,

Ott tündököl – a szivárvány.

Osvát Erzsébet

Nyári éj

Pislákol a nyári Hold,

Ellobban kanóca

Messzi rétről haza, most

Biceg a kabóca

Túl a parton zsong a nád,

Brácsázik a béka

Fű bajszerű hull a gyöngy:

Álmok buboréka.

Fecske Csaba

Árpád-házi
Szent Margit Plébánia

1182 Budapest
Fogaras u. 16.

Telefonszám: 292-46-63

Faxszám: 297-54-17

www.szentmargit.hu

A plébánia e-mail címei:
ibenke@mail.interware.hu

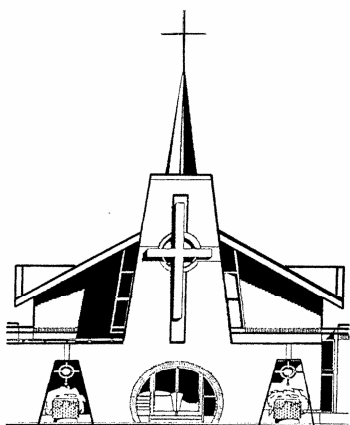
fogaras4@axelero.hu

**„Szólj Uram,
mert hallja
a Te szolgád!”
1Sám3,10**

Az egyházadó
(*egyházközségi hozzájárulás*) a templomot segíti.
Milyen jó volna, ha támogatnánk egyházközségünket!

*Számlaszámunk:
11718000-20382870*

Csekken is fizethető!
Csekk a templom bejáratánál található

MOST MÁR ÉN IS KÖZÉTEK TARTOZOM (II.)

Érdekes, és talán nem elítélendő, hogy 18 évesen a nagybetűs szerelem vitt engem újra a templom közelébe, igaz, a szóban forgó templom nem a mi plébániánk, hanem az Ecseri úti nagytemplom volt, ahol nemcsak ministrálni, de hitoktatásra is jární kezdtem.

Mielőtt azonban sikerrel eljutottam volna az elsőáldozáshoz, felvettek a pécsi Janus Pannónius Tudományegyetemre, ami számomra nagy megpróbáltatás volt, hiszen erősen kötődtem szüleimhez, a nagymamámhoz, keresztyánámhoz, és Péterhez, aki elvitt a templomba.

A pécsi évek alatt többször is látogattam szentmisét, hol a pécsi székesegyházban, hol a főtéri dzsámiban, amely, ahogy a neve és formája is elárulja, eredetileg török templom volt, hol az egyetemi templomban, mikor hová sikerült eljutnom. Ekkor már megjelent bennem az az érzés, hogy de jó volna, ha én is áldozhatnék végre már. Ugyanis úgy szentmisét látogatni, hogy nem áldozhatok, azt jelentette számomra, hogy én nem teljesen tartozom Közétek, és pedig egy szeretett egykének 200 km-re az otthonától nagyon nehéz volt sehová sem tartozni. Az egyetemen később ugyan akadt egy-két valóban jó barátság, azonban időközben az Ecseri úti szentmise látogatás és esetenkénti ministrálás abbamaradt, mert a távolság és a ritka találkozási lehetőség felrölte az érzelmi kötődést az engem megtéríteni szándékozó fiatalemberrel, aki egyébként most a Szent Margit Gimnázium egyik legkiválóbb tanára.

Időközben elvesztettük nagymamám, aki mellett azelőtt telente a fűtött cserépkályhánál mindig elüldögéltem, és akivel sokszor a családi múltrol elbeszélgettünk, ha szüleimet vártam haza a munkából. Mindezen történések következményeként érzelmileg teljesen bezárkóztam. Látszólag részt vettem a pécsi diákéletben, de igazából nem találtam a helyem sehol.

A férjemmel 17 évvel ezelőtt, a pécsi egyetemen ismerkedtem meg. Mivel sok olyan kiváló tulajdonságot fedeztem fel benne, amelyeket azelőtt így együtt másban nekem nem sikerült megtalálnom, felvállaltam a nagyon nehéz utat, amelyet a távol-keleti és a kelet-közép-európai kultúra találkozása jelentett 1989-ben, éppen a rendszerváltás előtt, amikor Magyarországon összesen néhány száz fiatal kínai hallgató – hangsúlyozom, hogy a kínai állam ösztöndíjas hallgatói, és nem magánbefektetők (!) – tanult nálunk. Érthető módon, az egymáshoz szokás, az összeszokás éveit alatti mindkettőn a kölcsönös kopromisszumra törekedtünk, és a komlói, pécsi, majd a Pestszentlőrincen 1999-ben történt hazaköltözésünket követő években, amikor már négyen voltunk, a gyermekeinkkel kapcsolatos teendők, a megélhetés gondjai töltötték ki mindennapjainkat.

Valamikor az ezredforduló táján egy álmomban Jézus Krisztussal találkoztam, végtelen szeretetet sugárzó fehér fényesség vette körül, és én a lábainál térdeltem. Ez az álom nagy hatással volt rám.

Azután Kamilla lányunk 9 éves lett, és közös egyetértéssel beírtattuk a Szent Margit Plébániára, Mayer Pálné Jolika nénihez hittan oktatásra. Jolika néni azelőtt 34 évig matematika-kémia szakos tanár volt. Mivel azonban úgy érezte, hogy mindazt, amit a kicsiknek és nagyoknak a tudásából és az emberségéből át szeretett volna adni, az említett tárgyak oktatása nem, vagy csak részben tette lehetővé, később, ahogy három gyermekük felnőtt, katolikus hitoktatási diplomát szerzett, és előbb általános iskolás csoportokat, majd azok szüleit, illetve más fiatalokat és felnőtteket is oktatott, készítette föl elsőáldozásra, bérmealkozásra, valamint az egyházi esküvő szentségére. Mindazoknak, akiket nem állt módjában megismerni és oktatni, illetve régi kedves tanítványainak Jolika néni az Üzenet e hasábjain a következő zsol-tárrészlettel hirdeti az irgalmas és szerető Atyát:

„Irgalmas Istenünk jóságát mindörökké éneklek! „ (Zsolt. 113b)

folytatjuk